

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2347/2017
06.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА и ББ, обоје из ..., које заступа Милан Ђурић, адвокат из ..., против туженог ВВ, главног и одговорног уредника јавног гласила ГГ, кога заступа Бранислав Глогоњац, адвокат из ..., ради утврђења повреде права личности, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 139/16 од 18.05.2016. године, у седници одржаној дана 06.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 139/16 од 18.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 328/14 од 09.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је објавом информације –чланка у рубрици „Друштво“ дневног листа-јавног гласила ГГ и то чланка под називом „...“ на страни ... издања од ...2014. године, чији је одговорни уредник тужени, повређено право тужилаца на достојанство личности и право на приватност, а у односу на тужиљу АА и право на претпоставку невиности, што би тужени био дужан да призна и трпи, као неоснован. Ставом другим изреке обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка плате 31.450,00 динара са законском затезном каматом од 09.03.2016. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 139/16 од 18.05.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 328/14 од 09.03.2016. године.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизију су благовремено изјавили тужиоци због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије којима се истиче да другостепени суд није образложио жалбене наводе, нису основани јер је другостепени суд оценио све битне наводе жалбе, па нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ...2014. године у дневном листу ГГ објављен је текст под називом „...“ са надсловом „...“ и подсловом „...“. У спорном тексту је наведено да је радник ДД –тужилац ББ бесправно искњижио лускузан стан од 90м2 у центру Београда, вредан 500.000 евра и откупио га за 3.000 евра, да би га касније продао и купио две нове некретнине, те да предметни стан представља легат који је изузет из откупа. Такође је наведено да је генерална секретарка ДД, тужиља АА, то знала али је прикрила из разлога, између осталог, што је са тужиоцем ББ у дугогодишњој емотивној вези. У спорном чланку објављен је и разговор обављен са тужиљом, где је потврдила да је у емотивној вези са тужиоцем, а објављена је и слика тужиље и спорног стана. Због злоупотребе службеног положаја је поднета кривична пријава против тужиље. Аутор спорног текста новинарка ЂЂ је добила информације од ЕЕ, која је била генерални секретар ДД ... у време када је генерални секретар ДД Србије била тужиља. Пре објављивања текста, новинарка је разговарала са тужиљом телефонским путем, којом приликом тужиља није негирала да је са тужиоцем у емотивној вези, као ни да је стан откупљен, али је негирала да је откуп тог стана био забрањен. На основу решења првостепеног суда које је заменило уговор о откупу стана, тужилац је откупио спорни стан, површине 91м2 за износ од 145.126,76 динара, који је платио 27.11.2001. године. Наведено решење је преиначено решењем Врховног суда Србије тако што је одбијен предлог тужиоца за доношење решења које би заменило уговор о откупу стана из разлога што се стан налази у згради која је легат и која је као таква изузета из откупа, што је утврђено одлуком општинског већа општине Стари град 1995. године. Тужилац ББ је спорни стан продао уговором о купопродаји непокретности за цену од 3.500.000,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то чланове 5,8,79. став 1. и 82. став 1,101. и 103. Закона о јавном информисању и медијима, када су одбили тужбени захтев.

Правилан је закључак нижестепеног суда да је спорни текст везан за појаве и догађаје о којима јавност има оправдан интерес да буде информисана, у складу са чланом 5. Закона о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“ 83/2014), којим је прописано да се путем медија објављују информације, идеје и мишљења о појавама, догађајима и личностима о којима јавност има оправдан интерес да зна,

без обзира на начин на који су прибављене информације, у складу са одредбама овог закона, као и да свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештен о питањима од јавног значаја а средства јавног обавештавања су дужна да то право поштују. Наиме, предмет извештавања је располагање хуманитарне организације која врши јавна овлашћења, станом чије је располагање забрањено, дакле, у питању је незаконито располагање имовином.

Неосновано се ревизијом истиче да је спорним текстом повређена претпоставка невиности тужилаца будући да тужиоци нису означени као учиниоци кажњивог дела, већ је изнета истинита чињенична тврдња да су омогућили, односно располагали станом чије је располагање забрањено из разлога што се ради о легату, о чему постоји судска одлука, због чега нема повреде одредбе члана 73. Закона о јавном информисању и медијима.

Такође, правилан је закључак нижестепеног суда да је, код чињенице да је ауторка текста обавила разговор са тужиљом, која је одбила да јој омогући контакт са тужиоцем ББ, тужени поступио у складу са обавезом новинарске пажње, у смислу члана 9. став 1. и 2. Закона о јавном информисању и медијима. Поред тога, у тескту су изнете истините чињеничне тврдње, а текст није објављен са намером омаловажавања или дискредитације личности тужилаца, супротно наводима ревизије, већ ради информисања јавности о легитимној теми, при чему је одређена мера претеривања при извештавању дозвољена, а лица која обављају јавну службу морају толерисати већи степен критике. Будући да се не ради о информацијама чије је објављивање забрањено, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев неоснован.

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић